

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/95/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314010577
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2314010577.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona a iné, o odvolaniach prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 29T/93/2014-907 zo dňa 14.05.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.03.2023 v Trnave, takto:

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku **z r u š u j e** napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., bytom C., D. XXXX/XX

odsudzuje:

Podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní **4 (štyri)** roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona pre výkon uloženého trestu sa zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 5 Trestného zákona sa mu ukladá aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na doživotie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 29T/93/2014-907 zo dňa 14.05.2019 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. uznaný vinným v bode 1/ obžaloby zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 4) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a v bode 2/ obžaloby zo spáchania prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

1/ dňa 06.10.2012 v čase okolo 05:50 hod. na ceste I. triedy č. I/57 Šaľa - Galanta, pri kilometri 15,3 ako vodič osobného motorového vozidla zn. Alfa Romeo, EČ: C. XXX E., pri predbiehaní osobného

motorového vozidla Renault Thalia, EČ: F. XXX G., ktorého vodičom bol H. I. a spolujazdcom J. I., obvinený nevenoval dostatočnú pozornosť riadeniu svojho vozidla a najmä rýchlosti svojej jazdy v zmysle § 16 zákona o cestnej premávke č. 8/2009, išiel rýchlosťou 145 km/h (+5 km/h), v dôsledku čoho zozadu narazil do motorového vozidla Renault Thalia, ktoré v dôsledku tejto zrážky vyletelo z cesty a narazilo do stromu, pričom v priamej príčinnej súvislosti s nehodovým dejom vodič motorového vozidla Renault Thalia - H. I. utrpel podľa znaleckého posudku č. 54/12 znalca MUDr. Pavla Gavaľu zranenia v podobe úrazu hlavy, pomliaždenia hrudníka, brucha a ramena vpravo, viacerých kožných odrenín na povrchu tela (na tvári vľavo, nad očnicou, na krku vľavo, v nadbrušku a v driekovej oblasti vľavo, na kolene vľavo a na ramene vpravo) a akútnu stresovú reakciu s dobou liečenia a práceneschopnosti od 14 do 21 dní, podľa dopĺňajúceho znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie traumatológia, MUDr. Zdena Móresa č. 25/2014 poškodený utrpel zranenia - stav po traume hlavy, odierky nad ľavým okom, ľavého predlaktia, ľavej strany krku, ľavej driekovej oblasti, bočnej strany ľavého kolena a v nadbrušku, pohmoždenie pľúcneho tkaniva v zadných častiach obojstranne, pohmoždenie hrudníka v oblasti ľavého ramenného oblúku a poranenie rotátorovej manžety obklopujúcej hlavu ramennej kosti vpravo v časti kompletného roztrhnutia šľachy a nadhrebeňového svalu a drobných čiastočných lézií šľachy podlopatkového svalu s plošnou odierkou kože pravého ramena s dobou liečenia spojenou s práceneschopnosťou v trvaní 8 – 10 týždňov, ďalej podľa znaleckého posudku znalca MUDr. Mária Straku č. 55/2014, ako následok prežitej traumy pri dopravnej nehode u poškodeného H. I. je prítomná depresívna porucha stredne ťažkého stupňa v dôsledku čoho došlo u menovaného k podstatnému zníženiu pracovnej činnosti minimálne až o 50 % oproti stavu normálnemu, pričom rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. XXX XXXXXXXX zo dňa 12.12.2013 bol menovaný uznaný za invalidného dôchodcu z dôvodu poklesu schopností vykonávať zárobkovú činnosť o 55 %, jeho spolujazdec J. I. podľa znaleckého posudku utrpel smrteľné zranenie v podobe zlomeniny spodiny lebečnej a následného zlyhania centrálnej nervovej sústavy (v dôsledku zmliaždenia mozgového kmeňa a zakrvácania pod obaly a do komôr mozgu) - ako následku dopravného úrazu, na ktoré zranenia na mieste zomrel, obvinený A. B. pred jazdou požil alkoholické nápoje, nakoľko elektronickým meračom mu v čase o 06:08 hod. dňa 6.10.2012 bola nameraná hodnota 0,97 mg/l alkoholu v krvi a ďalej expertíznym skúmaním bola v jeho vzorke krvi potvrdená prítomnosť stôp kyseliny 11-nor-THC-9-karboxylovej, čo dokazuje, že menovaný bol aj pod vplyvom tetrahydrokanabinolu - účinnej látky konope, respektíve hašiša.

2/ od presne nezistenej doby až do dňa 06.10.2012 v športovej taške sivej farby zn. Nike prechovával pre vlastnú potrebu sušený rastlinný materiál v podobe zeleno - sivých šišíek (celkovej veľkosti rastlinnej hmoty asi 2cm x 1,5cm x 0,5cm) v zatvárateľnom igelitovom sáčku veľkosti 7,5cm x 3,5cm, ktorá taška sa nachádzala v batožinovom priestore osobného motorového vozidla Alfa Romeo, EČ: C. XXX E., s ktorým vozidlom bol menovaný účastníkom dopravnej nehody dňa 06.10.2012 o 05:50 hod. na ceste I. triedy č. I/75 (smer Šaľa - Galanta), predmetný rastlinný materiál bol zaistený, pričom podľa znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava, ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-2012/14689 skúmaný rastlinný materiál je sušené konope (marihuana) s hmotnosťou 147 mg rastlinnej zložky, obsahom účinných látok kanabinoïdov a v nich zastúpenej hlavnej aktívnej zložky tetrahydrokanabinolu (THC) - v množstve viac ako 10 mg, ktoré množstvo predstavuje jednu obvykle jednorázovú dávku drogy, ktoré rastliny rodu Cannabis v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. sú zaradené do I. skupiny omamných látok a tetrahydrokanabinol je zaradený do I. skupiny psychotropných látok

Za tieto skutky okresný súd obžalovanému uložil podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 3, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 5 Trestného zákona zároveň obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na doživotie.

O náhrade škody rozhodol okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku tak, že obžalovanému uložil povinnosť zaplatiť sumu 2.157,-Eur poškodenej Sociálna poisťovňa, IČO: 30 807 484, so sídlom Ul. 29. augusta 8-10, Bratislava; sumu 1.328,34,-Eur pre poškodenú Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., IČO: 35 937 874, so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava a poškodenému H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., B. XXX/XX škodu vo výške 796,80,-Eur.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 907-912.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že dňa 17.06.2014 bola na Okresný súd Galanta podaná obžaloba Okresnej prokuratúry Galanta č. 2Pv 602/12/2202 zo dňa 13.06.2014, na obžalovaného A. B. na skutkovom a právnom základe obžaloby.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkov, prečítaním znaleckých posudkov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to zápisnicou o vykonaní prehliadky s fotodokumentáciou, zápisnicou o obhliadke tela, zápisnicou o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, predbežným pitevným nálezom, znaleckými posudkami KEÚ PZ, zápisnicou o obhliadke mŕtvol, opatrením Okresnej prokuratúry Galanta, služobným záznamom OKP OR PZ Šaľa, lekárskymi správami ohľadom poškodeného H. I., zápisom o dychovej skúške poškodeného I., evidenčnými kartami vozidiel obžalovaného a poškodeného I., a ďalšími dôkazmi špecifikovanými v napadnutom rozsudku (str. 4 rozsudku).

Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané hodnotiac dôkazy jednotlivito ako aj vo vzájomných súvislostiach, že skutok v bode 1/ sa stal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku a tento skutok spáchal obžalovaný. Súd mal skutkový dej a konanie obžalovaného spojené s následkom preukázaný reťazou dôkazov bez akýchkoľvek pochybností. Vo vzťahu ku spáchaniu prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona mal súd preukázanú vinu obžalovaného najmä výpoveďou samotného obžalovaného, ktorý sa ku skutku v celom rozsahu priznal, ako aj listinnými dôkazmi. Súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný ako vodič dopravného prostriedku z nedbanlivosti spôsobil v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil sám požitím návykovej látky (alkoholu a marihuany) smrť poškodeného J. I.. Pokiaľ ide o spôsobený následok v podobe ujmy na zdraví poškodeného H. I., okresný súd sa nestotožnil s námietkami obžalovaného a dospel k záveru, že skutok je v tejto časti potrebné kvalifikovať ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona. Porušenie dôležitej povinnosti, uloženej obžalovanému podľa zákona súd vzhliadol v porušení § 4 ods. 2 písm. c) ako aj § 16 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Súd dospel k záveru, že konaním obžalovaného došlo k naplneniu až dvoch kvalifikačných momentov vzniku ťažkej ujmy na zdraví, a to v zmysle § 123 ods. 3 písm. b), písm. i), ods. 4 Trestného zákona. Z výpovede svedka D. K., znalcov MUDr. Móresa a MUDr. Gavaľu, ako aj z podaných znaleckých posudkov z odboru zdravotníctva totiž vyplýva, že poškodený I. v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 06.10.2012 utrpel poranenie rotátorovej manžety obklopujúcej hlavu ramennej kosti pravého ramena s dobou liečenia 8 - 10 týždňov. D. K. vypovedal, že už počas hospitalizácie sa poškodený sťažoval na bolesti pravého ramena, čo uvádzal aj pri kontrolách na traumatologickej ambulancii. Z uvedeného dôvodu bol po niekoľkých týždňoch odoslaný na magnetickú rezonanciu, ktorá potvrdila roztrhnutie šľachy. Pred nehodou žiadne problémy s ramenom nemal. Zhodne znalec MUDr. Gavaľa vo svojom znaleckom posudku opísal plošnú kožnú odreninu v ramennej oblasti vpravo. Svedok D. K. v tejto súvislosti taktiež uviedol, že na potvrdenie respektíve vyvrátenie určitej diagnózy pri operáciách ramena je potrebný určitý časový odstup. Zo znaleckého posudku, ako aj výpovede znalca MUDr. Móresa vyplynulo, že pre obdobné zranenia aké znalec považuje za preukázané u poškodeného I., závisí celková doba liečenia od zvoleného liečebného postupu, priemerne však trvá vo vzťahu k poraneniu rotátorovej manžety 8 - 10 týždňov. Zo znaleckého posudku MUDr. Petrušku zhodne vyplýva, že vzhľadom na poškodenie pravého ramena a akútny posttraumatický syndróm môže trvať liečba u poškodeného 6 - 12 mesiacov. Súd tak mal bez pochyb preukázané, že zranenie ramena poškodeného vzniklo v dôsledku dopravnej nehody, pričom ide o poruchu zdravia trvajúcu viac ako 42 dní. Súd tiež poukázal na depresívnu poruchu, ktorej prítomnosť bola u poškodeného zistená v dôsledku dopravnej nehody. Z rozhodnutí Sociálnej poisťovne ako aj z výpovede svedka D. L. a lekárskeho správ vyplýva, že v dôsledku psychickej poruchy, ako aj fyzických zranení spôsobených dopravnou nehodou došlo u poškodeného I. k poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 55 %. Na hlavné ochorenie, týkajúce sa psychického stavu bola percentuálna miera stanovená na 50 % a na ostatné pridružené ochorenia 5 %. V druhom prípade pri kontrole dňa 12.03.2015 bolo konštatované zhoršenie hlavného psychiatrického ochorenia z 50 % na 65 % a ostatné pridružené ochorenia, okrem ortopedických už aj neurologické, z 5 % na 10 %, teda spolu 75 %. Pri poklese schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v percentuálnom vyjadrení nad 70 % ide už o plnú invaliditu. Psychiatrická liečba u poškodeného pretrváva až doposiaľ. Z uvedených dôkazov bolo podľa názoru súdu nesporné, že u poškodeného došlo k podstatnému zníženiu pracovnej schopnosti ako aj poruche zdravia psychického charakteru trvajúcej viac ako 42 dní. K námietkam obhajoby o odmietnutí liečby poškodeným súd dodal, že prípadné odmietnutie liečby nemá vplyv na následok spôsobený protiprávnym konaním obžalovaného, ktorý by mal byť touto liečbou riešený. Rovnako tak tvrdenia, že poškodený mal byť videný ako nakladá

tovar, respektíve vedie motorové vozidlo, čo má spochybníť správnosť hodnotenia zdravotného stavu poškodeného, nemajú pre súd žiadnu relevanciu. Z vykonaných dôkazov mal súd bez akýchkoľvek pochyb za preukázané, že u poškodeného I. došlo pri dopravnej nehode spôsobenej obžalovaným k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví a jeho konanie je potrebné v tejto časti kvalifikovať ako prečin ublíženia na zdraví v zmysle § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, pri ukladaní trestu súd prihliadol na osobu obžalovaného, spôsob a okolnosti spáchanej trestnej činnosti, jej následok, zavinenie, pomer príťažujúcich a poľahčujúcich okolností, na osobu páchatela, jeho pomery, ako aj na možnosť jeho nápravy. Súd u obžalovaného zistil poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. j, písm. l) Trestného zákona, pričom nebola zistená žiadna príťažujúca okolnosť. Súd preto v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona upravil trestnú sadzbu znížením hornej hranice, kde upravená trestná sadzba predstavuje 4 až 8 rokov trestu odňatia slobody.

Ďalej okresný súd konštatoval, že zo strany obžalovaného išlo o zavrnutiahodné a nezodpovedné konanie, ktoré vyústilo do dopravnej nehody pri ktorej vyhasol ľudský život a došlo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví ďalšej osoby. V prípade skutkov v bode 1/ výroku rozsudku ide o nedbanlivostné prečiny, v prípade skutku v bode 2/ ide o prečin úmyselný. Okresný súd poukázal na značnú mieru spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného, ktorý nielen pod vplyvom alkoholu ale i minimálne jednej ďalšej návykovej látky viedol motorové vozidlo podstatne vyššou rýchlosťou než je v danom úseku povolená, pričom spôsobil dopravnú nehodu s vyššie popísanými následkami. Vzhľadom na konanie obžalovaného nebolo možné v žiadnom prípade uvažovať o mimoriadnom znížení trestu, a to ani pri zohľadnení dĺžky konania. Pokiaľ ide o dĺžku konania, z obsahu spisu vyplýva, že podstatná časť odročených pojednávaní bola odročená z dôvodov na strane obhajcu, ktorého prítomnosť na pojednávaní však bola nevyhnutná. Okresný súd považoval za nevyhnutné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, a to aj s poukazom na skutočnosť, že v prípadoch, kedy bol zavinený ťažký, prípadne (aj) nenapraviteľný následok vodičom motorového vozidla, ktorý hrubým porušením povinností uložených predpismi o premávke na komunikáciách prejavil bezohľadnosť voči ostatným účastníkom cestnej premávky. Aj napriek uvedenému okresný súd považoval za potrebné zohľadniť dĺžku konania (bez ohľadu na jej dôvod), a uložil obžalovanému trest na spodnej hranici trestnej sadzby. Pre výkon uloženého trestu súd v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Zároveň súd v zmysle § 61 ods. 5 písm. b) Trestného zákona uložil obžalovanému obligatórne trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na doživotie.

Pokiaľ ide o náhradu škody, súd považoval náhradu škody za uplatnenú riadne a včas, v prípade Všeobecnej zdravotnej poisťovne dňa 15.01.201, v prípade Sociálnej poisťovne taktiež dňa 15.01.2013 s doplnením po ukončení práceneschopnosti dňa 2.7.2014 a v prípade poškodeného H. I. dňa 29.5.2014 v rámci preštudovania vyšetrovacieho spisu, teda pred ukončením vyšetrovania. Nie je teda pravdou obhajobná námietka obžalovaného, že škoda nebola vyčíslená včas. Preto o nároku na náhradu škody rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor (č. I. 906 a č. I. 923) a tiež obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu (č. I. 916).

Prokurátor podal odvolanie čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného. Nestotožňuje sa s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, a to, že obžalovaný viedol pred spáchaním skutku riadny život. Poukazuje na evidenčnú kartu vodiča, z ktorej vyplýva, že obžalovaný spáchal pred skutkom dopravné priestupky, za ktoré mu boli uložené blokové pokuty, z čoho možno usúdiť, že nevedol riadny život. Nestotožňuje sa ani s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Vo vzťahu ku skutku 1/ obžalovaný vzniesol námietky voči spôsobenému následku. Obžalovaný sa zúčastnil len jedného pojednávania, nenašiel v sebe toľko odvahy a pokory, aby predstúpil pred súd, pozrel sa do tváre poškodených a predniesol záverečnú reč. Záverečnú reč predniesol obhajca obžalovaného, pričom ten aj vzhľadom na mimoriadne tragické následky konania obžalovaného žiadal súd o mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby a uloženie podmienečného trestu odňatia slobody. Aj tento návrh prezentuje postoj obžalovaného k jeho protiprávnej činnosti. Prokurátor trvá na tom, že čiastočné priznanie viny obžalovaného nenapĺňa znaky priznania sa v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona. Lútosť obžalovaného prejavovaná na pojednávaní

v roku 2014 podľa názoru prokurátora nebola úprimná ale len formálna a účelová, s cieľom dosiahnuť poľahčujúcej okolnosti. Ďalej namieta, že súd pri rozhodovaní o treste neprihliadol na príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, keď obžalovaného uznal za vinného z viacerých trestných činov, pričom v danej veci nebol aplikovaný ani § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorý by mohol na neprihliadnutie § 37 písm. h) Trestného zákona vylúčiť. Súd pritom ani nezodôvodnil, prečo na predmetnú príťažujúcu okolnosť neprihliadol. Súd mal pri rozhodovaní o treste u obžalovaného bez vzhľadnutia poľahčujúcich okolností pri prevahe príťažujúcich okolností postupovať podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, a ukladať trest v rámci zvýšenej trestnej sadzby 6 až 10 rokov. Prokurátor navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok čo do výroku o treste a uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní minimálne 6 rokov, ktorý možno považovať za zákonný a spravodlivý. Daná trestná vec bola tiež predmetom verejného záujmu a trest by mal plniť najmä preventívnu funkciu.

Obžalovaný v odvolaní podanom prostredníctvom svojho obhajcu namieta, že v konaní doposiaľ nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním obžalovaného a následkom – poranením rotátorovej manžety pravého ramena poškodeného I. s dobou liečenia a spojenou práceneschopnosťou v trvaní 8-10 týždňov, tak, ako vyplýva zo znaleckého posudku znalca MUDr. Mária Straku a tiež depresívnou poruchou stredne ťažkého stupňa ako následku dopravnej nehody, v dôsledku čoho došlo o poškodeného k podstatnému zníženiu pracovnej činnosti až o 50 % a poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť až o 55 %. O príčinnej súvislosti pretrvávajú aj naďalej dôvodné pochybnosti, pričom skutkový záver okresného súdu je založený na podstatnej chybe konania, keďže boli porušené ustanovenia § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného zákona. Poukazuje na výpovede znalcov MUDr. Zdena Moresa a ako aj MUDr. Gavaľu na hlavnom pojednávaní, z ktorých vyplynuli pochybnosti o príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a spôsobeným následkom poškodeného I.. Znalec JUDr. Mores vypovedal, že nemôže so 100 % istotou vylúčiť, že k zraneniu ramena poškodeného nedošlo v období medzi 06.10.2012 až 04.02.2013. Rovnako vypovedal aj D. C., ktorý uviedol, že nemôže so 100 % istotou vylúčiť, že k zraneniu mohlo dôjsť aj po 06.10.2012. Okresný súd tieto výpovede znalcov nevyhodnotil v prospech obžalovaného, pričom práve tieto vyjadrenia vytvárajú dôvodné pochybnosti o príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a následkami v podobe zranenia poškodeného I.. Poukazuje tiež na prepúšťaciu správu poškodeného z 10.10.2012, v ktorej je uvedené, že hybnosť pravej ruky poškodeného I. bola zachovaná a pravá ruka bola bez deformity a opuchu. Poškodený odmietol operáciu, ktorú mu navrhol jeho ošetrojúci lekár, preto nebolo možné riadne ustáliť dobu liečenia. Je všeobecne známe, že doba liečenia determinuje následok, resp. predstavuje súčasť následku. Navyše, operačná liečba určite prispieva k skráteniu doby liečenia. Napadnutý rozsudok je podľa názoru obžalovaného nedostatočne odôvodnený, pretože súd príčinnú súvislosť medzi zranením ramena poškodeného na jednej strane a konaním obžalovaného na druhej strane. Súd svoje rozhodnutie nezaložil na vyjadreniach znalcov, ale len na výsluchu svedka D. K., ktorý nikdy nebol a ani nie je znalcom. D. K. nebol oprávnený vyjadrovať sa k príčine vzniku zranenia rotátorovej manžety na pravom ramene poškodeného. Namieta aj to, že by následkom prežitej traumy (dopravnej nehody) bola poškodenému spôsobená depresívna porucha stredne ťažkého stupňa v dôsledku čoho došlo u poškodeného podstatnému zníženiu pracovnej činnosti až o 50 % oproti normálnemu stavu. Depresívna porucha stredne ťažkého stupňa a ani jej príčinná súvislosť s dopravnou nehodou nebola preukázaná. Ani znalec MUDr. Straka nevedel uviesť, na základe čoho dospel k záveru, že diagnostikovaná porucha vznikla nehodou, keďže sa len všeobecne vyjadril, že to „do seba zapadalo“. Ďalej namieta, že znalecký posudok znalca MUDr. Petrušku, na ktorý súd vo svojom odôvodnení poukazuje nebol na hlavnom pojednávaní vykonaný zákonným spôsobom podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko znalec pred podaním posudku nebol poučený podľa § 114 ods. 1 Trestného poriadku, pretože znalec nebol pri pribatí upozornený na povinnosť bez odkladu oznámiť skutočnosti, pre ktoré by mohol byť vylúčený alebo ktoré mu bránia byť činný ako znalec, o význame znaleckého posudku z hľadiska všeobecného záujmu, a o trestných následkoch podania vedome nepravdivého znaleckého posudku. Z uvedených dôvodov potom tento znalecký posudok nebolo možné čítať na hlavnom pojednávaní a vôbec naň nemožno prihliadať. Obžalovaný tiež vo vzťahu k výroku o treste namieta, že súd pri ukladaní trestu neprihliadol na samotnú dĺžku trestného konania, ktoré trvalo od vznesenia obvinenia viac ako 6 rokov, čím bolo porušené právo obžalovaného na prejednanie jeho trestnej veci v primeranej lehote. V tejto súvislosti poukazuje na judikatúru EŠLP, podľa ktorej je potrebné vykladať každý prípad osobitne, avšak v prípade konania dlhšieho ako 6 rokov ide o prípady extrémnych prieťahov, ktoré nie sú v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o základných ľudských právach a slobodách, pričom za rozhodujúcu dobu sa považuje doba od vznesenia obvinenia po právoplatné rozhodnutie vo veci. Je pravdou, že podstatná časť pojednávaní bola odročená z dôvodov na strane

obhajcu obžalovaného, avšak poukazuje na to, že hneď úvodné pojednávanie bolo odročené z dôvodu neprítomnosti prísediacej M. N. ako aj neprítomnosti znalca MUDr. Straku, ďalej bol dôvodom odročenia nahlásenie výbušniny na súde, predloženie spisu odvolaciemu súdu na rozhodnutie o sťažnosti. Obžalovaný súhlasil so zmenou zákonného sudcu, predsedu senátu, súhlasil aj so zmenou členky senátu. Vzhľadom na uvedené nie je náležité konštatovanie okresného súdu, že nepochybne bola podstatná časť hlavných pojednávanií odročená z dôvodov na strane obhajcu obžalovaného. Odročenia hlavných pojednávanií boli spôsobené komplexom objektívnych faktorov na strane súdu, členov senátu, nepredvídateľných okolností, predvolávaných osôb ako aj subjektívnych faktorov. Nemožno preto vyčítať obhajcovi obžalovaného, že by vyvolal dôvody na odročenie hlavného pojednávania. Pokiaľ ide o účel trestu, okresný súd pri ukladaní trestu vôbec neprihliadol na ponúknutú záruku osôb O. D. a p. P.. Obžalovaný je presvedčený o tom, že kombinácia uloženia trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu a trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá lepšie naplní účel trestu, to všetko s prihliadnutím na jeho vek a bezúhonný spôsob života pred spáchaním skutku. Podľa názoru obžalovaného mal okresný súd obžalovanému priznať aj ďalšiu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. d), písm. k), písm. n) Trestného zákona. Pokiaľ ide o náhradu škody, namietla skutočnosť, že okresný súd priznal poškodenému nárok na náhradu škody v sume 796,80 eur napriek tomu, že poškodený si do skončenia vyšetrovania neuplatnil takúto škodu riadne a včas, neuviedol jej výšku, čo splnomocnenec poškodeného na hlavnom pojednávaní aj priznal. Nárok poškodeného teda nebol uplatnený v zmysle § 46 ods. 3 Trestného poriadku a súd postupoval v rozpore s § 287 ods. 1 Trestného poriadku, keď poškodenému priznal nárok na náhradu škody, ktorý nebol riadne a včas uplatnený. Vzhľadom na odvolacie námietky navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. e) Trestného poriadku zrušil v bode 1/ vo výroku o vine, v celom výroku o treste a vo výroku o náhrade škody a za úpravy skutkovej vety prekvalifikoval skutok v bode 1/ na prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona a uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky s podmieneným odkladom a určením primeranej skúšobnej doby s probačným dohľadom s použitím § 39 ods. 1 Trestného zákona a § 36 písm. d), j), k), l), n) Trestného zákona, uložením trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá a tiež primerané obmedzenia a povinnosti podľa § 53 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona, ktoré je možné uložiť v rámci skúšobnej doby.

Poškodený H. I. vyjadril nesúhlas s námietkami obžalovaného voči nepreukázaniu príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a spôsobeným následkom (ujmou na zdraví) poškodeného. Poškodený neutrpel nielen pred dopravnou nehodou ale ani po nej žiaden úraz, ktorý by mal za následok zranenie rotátorovej manžety pravého ramena. Poukazuje na vyjadrenie D. M. K., ktorý uviedol, že už počas hospitalizácie bezprostredne po autonehode sa poškodený sťažoval na bolesti pravého ramena, čo následne uvádzal aj pri kontrolách v traumatologickej ambulancii. Na základe pretrvávajúcej bolesti bol odoslaný na magnetickú rezonanciu, pri ktorej bolo potvrdené roztrhnutie šľachy pravého ramena. Poukazuje tiež na výpoveď znalca MUDr. Zdena Moresa, ktorý rovnako potvrdil, že zranenie ramena súvisí s dopravnou nehodou. Taktiež znalec MUDr. Ján Gavaľa uviedol, že pri vyšetrení okrem iného zistil aj úraz pravého ramenného kĺbu, popísanú prijímajúcim lekárom a tiež vyplývajúcu z protokolu o vykonaní dychovej skúšky. Obhajca obžalovaného opiera svoje tvrdenia o prepúšťaciu správu zo dňa 10.10.2012, v ktorej malo byť uvedené, že hybnosť pravej ruky bola zachovaná a bez deformít. Toto tvrdenie považuje za vytrhnuté z kontextu, pretože na začiatku tejto lekárskej správy sa uvádza, že ako pacient udával bolesti pravého ramena a pravej ruky. Problémy s ramenom poškodeného potvrdil aj D. M. K. v odbornom vyjadrení, v ktorom uviedol doslovne „zranenie neskôr po dopravnej nehode nemohlo vzniknúť, iba ak by poškodený po dobe úrazu mal ďalší pomerne vážny úraz pravého ramena. O žiadnom ďalšom úraze pravého ramena však počas vyšetrení neinformoval, a ani v odborných nálezoch nie je zmienka o úraze“. Obžalovaný vo svojej obhajobe opomenul fakt, že za spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví sa považuje aj strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti. Podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16.04.2015 došlo u poškodeného k poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 70 %, kedy už ide o plnú invaliditu. Týmto rozhodnutím je príslušný súd viazaný, nakoľko ide o rozhodnutie príslušného subjektu o otázkach, o ktorých nie je oprávnený súd rozhodovať sám. Pokiaľ ide o námietky obžalovaného o tom, že konajúci súd porušil zásady trestného konania tým, že nevyhodnotil jednotlivé výpovede znalcov jednotlivo nesúhlasí, pretože súd hodnotil všetky dôkazy nielen samostatne ale predovšetkým vo vzájomných súvislostiach. Pokiaľ ide o argument o odmietnutí liečby, k uvedenému dodáva, že pokiaľ vy sa poškodený rozhodol podrobiť liečbe, táto by trvala podstatne dlhší čas. Poškodený však nebol v dobrom psychickom stave na to, aby sa podrobil operáciám, pričom ani nemožno s istotou tvrdiť, že doba liečby by sa skrátila operačným zákrokom, pri ktorom by bol poškodený vystavený ďalšej psychickej záťaži. V ďalšom poukazuje na znalecký posudok

znalca MUDr. Jána Petrušku robený po cca 7 mesiacoch po nehode, z ktorého vyplýva, že poškodený ani po tejto dobe nebol schopný pracovať. Znalec označil ako dobu liečenia 6 – 12 mesiacov, a to pre liečbu dvoch ochorení (ochorenie pravého ramena a akútny posttraumatický syndróm). Tvrdenia obhajoby, ktorými popiera spôsobený následok sú neľudské a v príkrom rozpore s morálkou. Pre poškodeného mala dopravná nehoda fatálne následky nielen v tom, že arogantným konaním obžalovaného stratil blízku osobu, musel sa podrobiť množstvu vyšetrení kvôli fyzickým zraneniam, pričom oveľa horšie následky mala na psychike poškodeného, ktorý sa so stratou švagra spolu s celou rodinou dodnes nevie vyrovnáť, kdežto obžalovaný je stále na slobode. Aj pokiaľ ide o námietky voči záverom znalca MUDr. Mária Straku, aj v tomto prípade ide len o prispôbovanie si výpovede znalca obhajcom podľa toho, ako sa mu to hodí. Znalec jednoznačne konštatoval, že práve dopravná nehoda bola vyvolávacím faktorom a už len laicky je evidentné, že príčinou psychickej poruchy poškodeného je dopravná nehoda a jej následky. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by sa znalec vyjadril tak, že povaha psychickej poruchy poškodeného vyžaduje užívanie liekov so stimulujúcimi účinkami. Namietka aj vo vzťahu k výroku o treste, v prejednávanej veci nemožno dĺžku konania zohľadniť pri výške trestu obžalovaného, nakoľko dĺžka konania bola zapríčinená konaním obžalovaného a jeho obhajcu. Obžalovanému nič nebránilo, aby prijal navrhovaný trest a uzavrel dohodu a vine a treste. Aj namiesto obhajcu obžalovaného sa mohol v jeho neprítomnosti zúčastniť pojednávania iný obhajca na základe substitučnej plnej moci. Samotný postoj obžalovaného a jeho obhajcu prispel k predĺženiu trestného konania, čo považuje za účelové. Dlhé roky po skutku je obžalovaný ako páchatel' nepotrestaný a krivda nebola ani len zmiernená. Nesúhlasí ani s priznaním poľahčujúcich okolností, úprimná ľútosť zo strany obžalovaného bola len účelová a nikdy nie vážne mienená. V tomto trestnom konaní podľa názoru poškodeného nie je priestor na priznanie poľahčujúcich okolností, práve naopak, existuje tu viacero priťažujúcich okolností. Nie je priestor ani na prijatie záruky za nápravu obžalovaného. Naopak, poškodení a pozostalí už nebudú nikdy viesť taký život, aký viedli pred dopravnou nehodou. Pokiaľ ide o náhradu škody, tvrdenia obhajcu o tom, že obžalovaný časť škody nahradil a bol ochotný o náhrade škody s poškodenými rokovať sa nezakladá na pravde. Nárok na náhradu škody si poškodený uplatnil riadne a včas s tým, že škoda bola dodatočne vyčíslená, keďže v danom čase ju nebolo možné kvôli dlhodobým zdravotným ťažkostiam poškodeného vyčísliť. Obžalovaný uhradil poškodeným len nepatrnú časť nákladov spojených s pohrebom nebohého J. I., na výzvu na náhradu škody, ktorá mu bola dňa 22.04.2016 zaslaná prostredníctvom splnomocneného zástupcu nereagoval. Škodu tak ako uvádza jeho obhajca nebol ochotný uhradiť. Trest, ktorý bol obžalovanému uložený nepovažuje za dostatočný, práve naopak, v danej veci sa javí spravodlivé uložiť obžalovanému prísnejší trest odňatia slobody. Apeluje na súd, aby na nepravdivé a nedôvodné argumenty obhajoby neprihliadal a na nezmenenom skutkovom základe uložil obžalovanému prísnejší trest odňatia slobody.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 23.03.2023 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, splnomocnenca poškodeného a obhajcu obžalovaného, pričom obžalovaný sa verejného zasadnutia nezúčastnil, svoju neúčasť ospravedlnil a požiadal o konanie vo svojej neprítomnosti. Na verejnom zasadnutí odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním prokurátora a obžalovaného, vyjadrením poškodeného k odvolaniu obžalovaného, uznesením o prerušení trestného stíhania, oznámením Ústavného súdu SR, uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 08.07.2022 k PL. ÚS 18/2020-7, uznesením o pokračovaní trestného stíhania, návrhom obžalovaného na zastavenie trestného stíhania, evidenčnou kartou vodiča, odpisom registra trestov na obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave sa v plnom rozsahu pridržala písomných dôvodov odvolania, navrhla, aby odvolací súd rozhodol v zmysle odvolacieho návrhu prokurátora a obžalovanému pri priznaní jednej priťažujúcej okolnosti uložil trest odňatia slobody najmenej v trvaní 6 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň navrhla ponechať uložený trest zákazu činnosti a odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Splnomocnený zástupca poškodeného, poukazuje na písomné dôvody vyjadrenia k odvolaniu obžalovaného. Ľútosť obžalovaného nepovažuje za úprimnú, obžalovaný sa ospravedlnil za 11 rokov iba raz, nekontaktoval poškodených, neprejavil snahu o nahradenie akejkoľvek ujmy, zaplatil oba trovy pohrebu. Prieťahy, na ktoré poukazuje obhajoby boli spôsobené konaním obžalovaného a jeho obhajcu poukazujúc na nedôvodné PN-ky. Obžalovaný mal možnosť dvakrát uzatvoriť dohodu o vine a treste, neprišiel, pričom aj z tohto konania je zrejmy postoj obžalovaného k trestnej veci. Obhajca obžalovaného poukázal na dĺžku trestného konania, ktoré trvá od vznesenia obvinenia 10 rokov, čo v zmysle judikatúry ESLP znamená porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Dĺžku konania je nutné zohľadniť pri výmere trestu a uložiť obžalovanému trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, ako je to navrhované v odvolaní. Po uplynutí 10 rokov

by nepodmienečný trest odňatia slobody u obžalovaného nesplnil žiadnu z funkcií v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona, trest by bol neprimeraný. Zároveň sa stotožnil s návrhom Krajského súdu v Trnave na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 61 ods. 5 Trestného zákona s Ústavou Slovenskej republiky, pričom navrhuje, aby odvolací súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v obmedzenej dobe.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň.

Pokiaľ však ide o odvolaniami napadnutý výrok o treste obžalovaného je nutné konštatovať, že po preskúmaní napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o treste, odvolací súd konštatuje, že odvolania prokurátora ako aj obžalovaného sú čiastočne dôvodné, pretože uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov je podľa názoru odvolacieho súdu neprimeraný, a na druhej strane nesprávnym vyhodnotením poľahčujúcich a priťažujúcich okolností pri ukladaní trestu bolo porušené ustanovenie Trestného zákona. Práve preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok pokiaľ ide o uložený trest a spôsob jeho výkonu (§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku) a vo veci sám rozhodol (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku).

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Z obsahu spisu vo vzťahu ku skutku v bode 2/ obžaloby vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní v tomto rozsahu urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu v bode 2/ kládol za vinu, preto okresný súd so súhlasom prokurátora vyhlásenie obžalovaného prijal a rozhodol, že dokazovanie vykoná len vo vzťahu k uloženiu trestu a náhrade škody. Pokiaľ ide o skutok v bode 1/ obžaloby, v tomto rozsahu uznal konanie, ktoré sa mu kládlo za vinu, v podstate sa k spáchaniu skutku aj v tomto rozsahu priznal, avšak s výhradou smerujúcou k spochybneniu príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a spôsobeným následkom v podobe

ujmy na zdraví poškodeného H. I., od čoho následne odvíjal obhajobu o nesprávnej právnej kvalifikácii skutku v bode 1/.

Vzhľadom na vyššie uvedené, v spojení s tým, že odvolanie obžalovaného pokiaľ ide o výrok o vine smerovalo opäť len k spochybneniu príčinnej súvislosti medzi jeho konaním a spôsobeným následkom – poškodením rotátorovej manžety pravého ramenného kĺbu poškodeného H. I. ako aj spôsobenie depresívnej poruchy v dôsledku prekonanej traumy, bude predmetom odvolacieho prieskumu len otázka príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a spôsobeným následkom – ujme na zdraví poškodeného H. I.. Odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k spôsobenému následku predstavujú len kopírovanie jeho obhajoby z prvostupňového konania, v snahe doceliť zmenu právnej kvalifikácie skutku a tým aj uloženie miernejšieho trestu. So všetkými námietkami sa veľmi podrobne, precízne a kvalifikovane zaoberal samotný okresný súd v napadnutom rozsudku, čím učinil zadosť nielen požiadavke na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ale aj na požiadavke vyhodnotenia dôkazov vo vzájomných súvislostiach.

Aj napriek tomu, že obžalovaný od počiatku vehementne popiera príčinnú súvislosť medzi svojim konaním a zraneniami poškodeného H. I., zranenia poškodeného zľahčuje a bagatelizuje, vykonané dôkazy svedčia o tom, že ujma na zdraví poškodeného H. I. bola zapríčinená práve dopravnou nehodou, pri ktorej bol okrem iného spôsobený nenapraviteľný následok, a to smrť poškodeného J. I.. Obžalovaný svojou bezohľadnou jazdou, pri ktorej sa dopustil niekoľkých hrubých závažných porušení dopravných predpisov (výrazné prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti, obiehanie motorového vozidla vo vysokej rýchlosti v zákrute, vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu a omamných látok) naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestných činov, ktoré sa mu kládli obžalobou za vinu, pričom príčinná súvislosť medzi spôsobeným následkom – ujmy na zdraví poškodeného H. I. a konaním obžalovaného bola preukázaná znaleckými posudkami znalcov z odboru zdravotníctva, lekáorskými správami, odbornými vyjadreniami a tiež výpoveďami svedkov (ošetrojúcich lekárov poškodeného).

Podľa dlhodobo ustálenej súdnej praxe nie akékoľvek porušenie dopravných predpisov je aj porušením dôležitej povinnosti (tak ako to predpokladá aj ustanovenie § 149 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona), ktorá pre vodiča vyplýva zo zákona, ale len takej povinnosti, ktorej porušenie má spravidla za následok nebezpečenstvo pre ľudský život (judikát R 5/1962). Porušením dôležitej povinnosti pri premávke na cestách je najmä také porušenie povinností vodiča motorového vozidla, ktoré so zreteľom na silu, rýchlosť a váhu motorových vozidiel môže mať za následok vážnu dopravnú nehodu, a ktoré podľa všeobecnej skúsenosti takýto následok skutočne často máva a aby bolo možné uznať, že sa jedná o porušenie dôležitej povinnosti uloženej zákonom, musí súd zistiť, že medzi porušením tejto povinnosti a následkom trestného činu je príčinná súvislosť (judikát R 31/1966, R 33/1972). Za porušenie dôležitej povinnosti súdy podľa ustálenej súdnej praxe považujú napríklad riadenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, omamnej látky, neprimerane rýchlu jazdu v zákrute (tzv. rezanie zákrut), jazdu motorovým vozidlom za zníženej viditeľnosti so silne znečisteným čelným sklom a so silne znečistenými svetlometmi, takže vodič má len obmedzený výhľad na vozovku (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom R 35/1979) a podobne.

Na tomto mieste je nutné tiež dodať, že hrubým porušením predpisov o bezpečnosti dopravy v zmysle § 149 ods. 3 Trestného zákona je predovšetkým intenzívne porušenie niektorého ustanovenia alebo viacerých ustanovení predpisov o bezpečnosti dopravy, ktoré je závažnejšie než porušenie dôležitej povinnosti v zmysle § 149 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 138 písm. h) Trestného zákona. Predovšetkým sa jedná o prípady, pri ktorých je porušených viacero rôznych ustanovení príslušného predpisu o bezpečnosti v doprave predstavujúce súbeh viacerých porušení povinností vodiča, z ktorých každé samostatne vykazuje znaky porušenia dôležitej povinnosti uloženej vodičovi s tým, že každé takéto porušenie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom dopravnej nehody.

Pokiaľ ide o zranenie poškodeného H. I., obžalovaný toto zranenie ako následok dopravnej nehody spochybňuje účelovým prispôbovaním si výpovedí svedkov v prospech svojej obhajoby a interpretácie všetkých listinných dôkazov bez vzájomných súvislostí. Opakovane poukazuje na výpovede znalcov MUDr. Zdena Moresa ako aj MUDr. Pavla Gavaľu, ktorí konštatovali, že v prípade poškodenia rotátorovej manžety pravého ramenného kĺbu poškodeného H. I. nie je možné so 100 % istotou vylúčiť, že k tomuto zraneniu došlo po 06.10.2012 (t.j. po dopravnej nehode). Obžalovaný však tieto výpovede vytrhol z kontextu celej výpovede znalcov a znaleckých posudkov, vykladal ich výsostne izolovane od ďalších

dôkazov, subjektívne vo svoj prospech. V skutočnosti však z výpovede znalca MUDr. Zdena Moresa vyplynulo, že toto ochorenie bolo diagnostikované neskôr magnetickou rezonanciou (čo nevylučuje, že k zraneniu došlo pri dopravnej nehode), pričom znalec mal za to, že predmetné poranenie súvisí s dopravnou nehodou, a to najmä na plošnú odierku v oblasti ramenného kĺbu, ktorá bola opísaná bezprostredne po prevoze poškodeného do nemocnice už v prijímacej lekárskej správe. Z výpovede znalca MUDr. Pavla Gavaľa vyplynulo, že znalec okrem iných zranení pri vyšetrení poškodeného zistil aj úraz pravého ramena poškodeného a tiež viaceré kožné odreniny na pravom ramene poškodeného (ktoré nasvedčovali tomu, že pri dopravnej nehode skutočne došlo k zraneniu ramena poškodeného). Pri osobnom vyšetrení poškodený udával pichľavé bolesti v oboch rukách, bolesti pri dvíhaní predmetov pravou rukou a tiež ťažkosti pri používaní pravej ruky. Znalec pri vyšetrení zistil obmedzenie pohyblivosti v oblasti pravého ramenného kĺbu. Zranenie ramena poškodeného bolo objektivizované a ustálené ako následok dopravnej nehody aj s poukazom na ďalšie dôkazy, ktoré vytvárali ucelený pohľad na jednak spôsobenie zranenia, jeho diagnostiku a následnú liečbu. Na bolestivosť ramena poškodený poukazyval už pri príchode RZP ošetrojúcemu pracovníkovi RZP, kde uvádzal, že si pravú ruku necíti, na protokol o vykonaní dychovej skúšky sa podpísal ľavou rukou, práve kvôli nefunkčnosti pravej ruky. Výsledky magnetickej rezonancie rovnako potvrdzujú, že v prípade poškodeného H. I. neboli nájdené známky chronického poškodenia ramena (teda k zraneniu neprišlo pred dopravnou nehodou), pričom ani z kompletnej zdravotnej dokumentácie nevyplývalo, že by poškodený mal v minulosti diagnostikované poškodenie ramena. Podporným dôkazom bola aj výpoveď svedka D. M. K. (lekára, ktorý prijímal poškodeného bezprostredne po dopravnej nehode), pričom svedok vo výpovedi uviedol, že pri prijatí obžalovaného sa objavila akútna stresová porucha, pričom počas hospitalizácie sa poškodený sťažoval na bolesti pravého ramena, ktoré následne uvádzal aj pri následných kontrolách. Toto zranenie vzniklo v súvislosti s dopravnou nehodou, nakoľko pred nehodou žiadne problémy s ramenom poškodený nemal.

Pokiaľ ide o spochybňovanie následku dopravnej nehody vo vzťahu k diagnostikovanej depresívnej poruchy stredne ťažkého stupňa, rovnako aj v tomto smere bolo na podklady vykonaného dokazovania preukázané, že poškodený H. I. v dôsledku dopravnej nehody utrpel akútnu posttraumatickú stresovú poruchu, ktorá vyústila do diagnostiky depresívnej poruchy stredne ťažkého stupňa. Zo záverov znaleckého posudku znalca MUDr. Mária Straku ako aj jeho výpovede z hlavného pojednávania vyplýva, že táto porucha vznikla v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, pri ktorej zomrel jeho švager (blízka osoba). Pred dopravnou nehodou poškodený netrpel psychickými poruchami. O priamej príčinnej súvislosti svedčí aj to, že už pri prijatí poškodeného na traumatologické oddelenie bezprostredne po dopravnej nehode bola u poškodeného zistená akútna stresová porucha, ktorú vyšetreniami zistil aj znalec MUDr. Pavol Gavaľa. Poškodený sa po dopravnej nehode nevedel riadna vrátiť do zamestnania, jeho psychický spôsobil pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 65 % (spolu s pridruženými ochoreniami až na 75 %), pričom v jeho prípade ide už o plnú invaliditu. Fakt, že sa u poškodeného v dôsledku stresovej situácie, akou je strata blízkeho človeka vyvinula depresívna porucha nie je možné nijako spochybňovať. Obžalovaný opätovne zľahčuje následky svojho konania, avšak v tomto smere sa súd spoliehal na závery znaleckého dokazovania a ďalších podporných dôkazov, ktoré preukazujú priamu príčinnú súvislosť medzi zhoršením psychického stavu poškodeného a dopravnou nehodou.

Uzatvárajúc vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že obžalovaný namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si však plne osvojil aj odvolací súd a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý proces totižto nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a jeho hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1To/9/2014 zo dňa 29.10.2014)

V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného, najmä ustálení právnej kvalifikácie spáchaných skutkov, nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Pokiaľ ide o výrok o treste, v konaní bolo nepochybne preukázané a s poukazom na vyhlásenie obžalovaného o vine aj ustálené, že obžalovaný sa svojim konaním v bode 1/ obžaloby dopustil spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, čo odôvodňuje v spojení s právnou kvalifikáciou skutku v bode 2/ obžaloby uloženie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona.

Odvolačný súd sa však nestotožňuje s vyhodnotením všetkých okolností týkajúcich sa nielen spáchania skutku ale aj samotnej osoby obžalovaného, ktoré následne viedli okresný súd k nesprávnemu priznaniu poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona a opomenutím priznania priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona (obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život), priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti vylučuje to, že obžalovaný bol v minulosti odsúdený, a to aj napriek tomu, že sa naňho hľadí akoby nebol odsúdený, nakoľko tzv. fikcia neodsúdenia neznamena, že k spáchaniu trestného činu obžalovaným nedošlo, ale len to, že tento nebol odsúdený. Navyše, obžalovaný sa aj v minulosti dopustil opakovaného porušenia povinnosti na úseku cestnej premávky, za ktoré bol sankcionovaný pokutami. Vedenia riadneho života samo o sebe predstavuje elementárnu povinnosť každého občana konať tak, aby rešpektoval všetky zákonné povinnosti a obmedzenia. Niet preto žiadneho dôvodu, aby sa na obžalovaného pri ukladaní trestu hľadelo ako na osobu, ktorá doposiaľ viedla riadny život. Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, k uvedenému je nutné poukázať na to, že pre priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona sa vyžaduje kumulatívne priznanie sa páchatel'a k spáchaniu trestnému činu, ako aj úprimné oľutovanie tohto trestného činu, pričom na priznanie sa páchatel'a k spáchaniu trestného činu môže súd prihliadnuť iba v prípade, ak sa priznanie týka všetkých skutkových okolností, ktoré sú kvalifikačným momentom súdom použitej právnej kvalifikácie, vrátane okolností, ktoré podmieňujú použitie vyššej trestnej sadzby (judikát R 15/2015). Priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (procesne ako obžalovaného), najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova. Obžalovaný počas celého konania spochybňoval spôsobený následok v podobe ťažkej ujmy na zdraví (kvalifikačný znak skutkovej podstaty), svoje konanie bagatelizoval, ľútosť vyjadril len formálnym spôsobom na prvom (a zároveň jedinom) hlavnom pojednávaní, ktorého sa zúčastnil. Hneď od počiatku súdneho konania požiadal súd, aby konal v jeho neprítomnosti, po vyhlásení o vine opustil pojednávaciu miestnosť, pozostalým a tiež poškodenému neadresoval žiaden prejav, z ktorého by bolo kvalifikovaným spôsobom citelné úprimné oľutovanie následkov svojho bezohľadného konania. Za účinnú ľútosť nemožno považovať ani to, že obžalovaný participoval na úhrade len nepatrných (!) pohrebných nákladov poškodeného J. I., a rovnako ani to, že do budúcnosti verbalizoval snahu o nahradenie spôsobenej škody. Obžalovaný sa síce na jednej strane snaží presvedčiť súd o snahe nahradiť škodu poškodenému H. I., avšak v čase, kedy mu bola doručená výzva na zaplatenie náhrady škody na túto nijako nereagoval a aj naďalej popieral nielen spôsobený následok ale aj samotnú výšku škody. Od spáchania skutku uplynula dostatočne dlhá doba, aby obžalovaný učinil akýkoľvek akt, ktorým by pozostalým a poškodenému vyjadril ľútosť, k čomu ale doposiaľ nedošlo. Pokiaľ sa obžalovaný domáha priznania ďalších poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. d), písm. k) a písm. n) Trestného zákona, pre priznanie uvedeného nebol vzhľadnutý žiaden relevantný dôvod. Obžalovaný si bol vedomý toho, že je držiteľom vodičského oprávnenia len krátky čas, aj napriek tomu svojou neohľaduplnou jazdou pod vplyvom alkoholu a omamných látok končiacu fatálnymi následkami ohrozil ďalších účastníkov cestnej premávky. Je zarážajúce, že sa práve v tomto momente snaží o priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. d) Trestného zákona (spáchal skutok vo veku blízkom veku mladistvého). Rovnako zarážajúce je aj domáhanie sa priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. k) a písm. n) Trestného zákona (pričinil sa o náhradu škody a napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasnení skutku), pretože tieto skutočnosti na podklade vykonaného dokazovania nevyplývajú ani z jediného dôkazu. Dôkazná situácia bola dostatočne jasná pre vyslovenie viny obžalovaného, a to, že „strpel“ úkony trestného konania nemožno v žiadnom prípade povyšovať na úroveň priznania poľahčujúcej okolnosti. Pokiaľ ide o pričinenie sa o odstránenie škodlivých následkov trestného činu, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, o aký konkrétny „počin“ malo v prípade obžalovaného ísť.

Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, okresný súd pochybil, keď kvalifikačný znak spáchania viacerých trestných činov nepremietol do výroku o treste priznaním priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h)

Trestného zákona. Toto pochybenie sanoval odvolací súd, čo sa premietlo do úpravy trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona. Pri ukladaní trestu odvolací súd vychádzal z trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona, a to v trestnej sadzbe 4 až 10 rokov. Po úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona odvolací súd musel ukladať trest v rámci upravenej trestnej sadzby 6 až 10 rokov.

Za čiastočne dôvodnú považoval odvolací súd námietku obžalovaného o neprimeranej dĺžke konania, ktorá skutočnosť sa mala prejavíť pri konkrétnej výške uloženého trestu. Nie však do takej miery, aby obžalovaný za mimoriadne závažné následky svojho protiprávneho konania „vyviazol“ len s podmieneným trestom odňatia slobody. Je pravdou, že od spáchania skutku uplynula značná doba (takmer 11 rokov), počas ktorej mohlo v živote obžalovaného v teoretickej rovine dôjsť k takým významným zmenám, že by uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody pôsobilo nežiaduco, tento fakt však vyvažovali závažné následky spáchaných skutkov ako aj postoj obžalovaného počas celého trestného konania.

Niet pochyb o tom, že účel trestu možno dosiahnuť len jeho skorým uložením a výkonom. Ak od spáchania trestného činu už uplynul dlhší čas a páchateľ v tomto čase nespáchal nový trestný čin, možno predpokladať, že prestal byť pre spoločnosť nebezpečný, prípadne že sa jeho nebezpečnosť podstatne znížila a preto nie je potrebné proti nemu viesť trestné stíhanie a uložiť mu trest. Priamo úmerne závažnosti trestného činu sa plynutím času oslabuje aj záujem spoločnosti na potrestaní páchateľa. Rovnako z procesného hľadiska sa postupom času oslabuje sila dôkazných prostriedkov, prípadne dochádza až k ich zániku.

S prihliadnutím na uvedené je s poukazom na čl. 7 ods. 5 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súvzťažnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva potrebné sa zaoberať, či obžalovaný prispel svojim konaním k prietahom v konaní a náležité vyhodnotiť vychádzajúc z konkrétnych okolností prípadu, či došlo k zbytočným prietahom v konaní a či samotná dĺžka konania nevyvoláva potrebu zníženia sankcie, keďže je nepochybné, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchateľa a slabne potreba jednak individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie (výchovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú). Neprimerane dlhým konaním sa vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchateľa a ukladaným trestom. Doba, ktorá uplynula od spáchania deliktu až po meritórne rozhodnutie má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením určitého trestu dosiahnutý.

Podľa názoru odvolacieho súdu došlo v prejednávanej veci ku akejsi kumulácii dôvodov, pre ktoré sa konanie predžovalo, resp. nariadené hlavné pojednávania opakovane odročovali. Väčšina dôvodov spočívala práve v aktivite obžalovaného a jeho obhajcu, a to v absencii a ospravedlneniach obhajcu obžalovaného z hlavných pojednávanií bez toho, aby za seba splnomocnil iného obhajcu, postoj obžalovaného ku konaniu o dohode o vine a treste (obžalovaný odmietol a následne opätovne požiadal o konanie o dohode o vine a treste), pričom na druhej strane došlo k odročeniu hlavných pojednávanií aj z dôvodov nezavinených obžalovaným a jeho obhajcom, a to neprítomnosť príslušnej, ospravedlnenie znalca, nemožnosť vykonania hlavného pojednávania z dôvodu nahlásenia poplašnej správy. Rovnako aj pred odvolacím súdom (kedy odvolací súd uznesením zo dňa 24.03.2020 prerušil trestné stíhanie proti obžalovanému z dôvodu, že je toho názoru, že ustanovenie § 61 ods. 5 písm. b) Trestného zákona, ako všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodovanie o treste, je v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 08.07.2020, č. k. PL. ÚS 18/2020-7 vyplynulo, že návrh na začatie konania o súlade ustanovenia § 61 ods. 5 písm. b) Trestného zákona s čl. 1 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bol síce prijatý v celom rozsahu na ďalšie konanie, avšak ani takmer po troch rokoch nebolo o predmetnom návrhu meritórne rozhodnuté. Odvolací súd s prihliadnutím na zásadu prejednávania veci v primeranej lehote vydal dňa 17.01.2023 uznesenie o pokračovaní v trestnom stíhaní obžalovaného. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nazerá na uplynutie dlhého času od spáchania skutku až po meritórne rozhodnutie ako na objektívnu skutočnosť, ktorú čiastočne zohľadnil pri uložení trestu.

V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že podľa článku 6 ods. 1, veta prvá, Dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch

alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Aj keď konanie, ktorého dĺžka nezodpovedá požiadavke primeranosti, nepochybne podľa ustálenej rozhodovacej činnosti, či už Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, predstavuje porušenie práva na spravodlivý proces, samé osobe dôvodom pre zastavenie trestného stíhania tak, ako sa domáhal obžalovaný nie je. Trestné konanie je totiž ovládané základnými zásadami zaručujúcimi naplnenie účelu trestného konania (ktorým je najmä zistenie trestných činov a potrestanie ich páchatelov), ktoré sa uplatňujú nielen z pohľadu samotného obvineného, ale i z pohľadu práv a povinností ostatných subjektov a strán trestného konania. Predovšetkým s ohľadom na práva týchto ostatných subjektov, prípadne strán na trestnom konaní zúčastnených, je akceptácia záveru o možnosti orgánu, ktorý prieťahy v konaní sám spôsobil, zastaviť trestné stíhanie, celkom neprijateľná. Týmto postupom by bola celkom nežiaducim spôsobom modifikovaná zásada oficiality, ktorá stanovuje, že každý orgán činný v trestnom konaní má povinnosť z vlastnej iniciatívy urobiť všetko pre naplnenie účelu trestného konania, a zároveň by sa tak oslabovala funkcia trestného práva vo všeobecnom zmysle, predovšetkým funkcia ochranná (judikát 10/2011). Preto ani neprimeraná dĺžka konania predstavujúca porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru dôvodom pre zastavenie trestného konania nie je, ale môže byť s prihliadnutím na obtiažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu nanajvýš dôvodom pre mimoriadne zníženie trestu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/41/2020 zo dňa 25.08.2020).

Nad rámec vyššie uvedeného je potrebné dodať, že momentom spáchania trestného činu vzniká medzi jeho páchatelom a štátom základný hmotnoprávny vzťah, ktorý vyvoláva komplex právnych následkov. Jedným zo základných následkov spáchaného trestného činu je potreba jeho náležitého zistenia a následné spravodlivé potrestanie páchatel'a (§ 1 Trestného poriadku). Povedané inak, štát preto prostredníctvom orgánov k tomu určených rozhoduje o obvinených z trestných činov a zaisťuje ich prípadné potrestanie. Rozhodovanie o vine a treste v rámci trestného konania je nielen právom, ale predovšetkým povinnosťou týchto orgánov (rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn. 5To/14/2015 z 3. marca 2016).

V prejednávanej veci odvolací súd zohľadnil dĺžku konania tak, že použil zmiernovacie ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona a uložil obžalovanému trest odňatia pod dolnú hranicu trestnej sadzby (zvýšená dolná hranica trestnej sadzby po úprave predstavovala 6 rokov), a obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 roky a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň obžalovanému uložil v zmysle § 61 ods. 5 Trestného zákona obligatórny trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na doživotie. Ustanovenie § 61 ods. 5 Trestného zákona nedáva súdu priestor na realizáciu sudcovskej individualizácie trestu, ide o ustanovenie, ktoré sankcionuje závažnejšie formy spáchania skutku v súvislosti s vedením motorového vozidla, ktorým spôsobí okrem iného aj nezvratný následok, a to smrť inej osoby.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o náhrade škody, keď namietal priznanie náhrady škody poškodenému H. I. vo výške 796,80 Eur, táto námietka nie je dôvodná. Z obsahu spisu je celkom zrejmé, že poškodený si nárok na náhradu škody uplatnil v rámci prípravného konania po preštudovaní vyšetrovacieho spisu (č. I. 514), a teda riadne a včas. Uplatnenie nároku na náhradu škody potvrdil aj vyhlásením v záverečnej reči, kde uviedol, že poisťovňa Kooperativa, a.s. mu nahradila časť nákladov, avšak nárok na náhradu škody vo výške 796,80 eur si uplatňuje v rámci adhézneho konania.

S prihliadnutím na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd odvolania prokurátora a obžalovaného vyhodnotil ako dôvodné, v dôsledku čoho rozsudok okresného súdu pokiaľ ide o uložený trest a spôsob jeho výkonu v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Záverom odvolací súd v reakcii na rozsiahle námietky podané obžalovaným uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra

1994, Annuaire, série A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.